

kun virkelig Vielse, foretagen af katolske Præster, altsaa med de Fordringer, som der stilles, særlig den Fordring, at alle de eventuelle Børn skulle opdrages i den katolske Tro. Nu er der imidlertid senere bleven indført borgerlig Vielse i Mexiko; det er altsaa nu et Land, hvor der ikke efter min Mening er nogen som helst Grund til at give danske Konsuler denne Myndighed, og det er ogsaa, som sagt, Opfattelsen andre Steder, at det er det naturlige og rigtigste, at Egtestab indgaaes efter det Lands Love, hvor Parterne befinde sig, naar der ikke er noget i Vejen derfor. Jeg tror ikke, der kan opstaa nogen Betænkelighed ved at indrømme Udenrigsministeren denne Myndighed, thi der vil jo virkelig i det foreliggende Tilfælde ikke kunne være Tvivl om, hvorvidt der er nogen Fornødenhed derfor eller ej. Om der skulde være protestantiske Lande, hvor noget lignende kunde indtræffe, tør jeg ikke benægte, men jeg tror det ikke; skulde det imidlertid være Tilfældet, at der ogsaa der stilles saadanne Fordringer, som vi efter vor Opfattelse maatte betragte som Fordringer, man ikke med Billighed kunde forlange, at Danske skulde underkaste sig for at opnaa at blive gifte, mener jeg ogsaa, at Udenrigsministeren bør have Myndighed til at gøre Loven anvendelig paa saadanne Steder, og jeg ser ikke, at der i den Henseende er Grund for os til at gøre andet end, hvad f. Eks. vort store Naboland mod Syd har gjort. Hensigten med disse Bestemmelser er jo at tjene Danske i Udlandet ved at rydde Hindringer af Vejen, som kunde være dem generende, men videre heller ikke.

Dernæst gjorde den ærede Taler nogle Bemærkninger til § 5, som jeg forøvrigt ikke skal opholde mig videre ved, da han selv erklærede, at det var meget tvivlsomt, om man, naar alt kommer til alt, kunde gaa anden Vej end den, som Lovforslaget gaar, især den, at der skal tages Hensyn til Heimlandets Love med Hensyn til Habiliteten til at indgaa Egtestab. Jeg indrømmer, at det kan være et tvivlsomt Spørgsmaal, men jeg tror, det er klogest, at man der stiller Reglen, som vi have stillet den. Det er jo nemlig ingenlunde saaledes, som den ærede Taler udtrykte sig — det var vist heller ikke hans Mening at sige det —, at disse Egtestaber, her er Tale om, kun skulle være gyldige, hvor

dansk Ret gælder, nej, naturligvis skulde de helst kunne være gyldige alle Vegne, men vi kunne kun tilsikre, at de erkendes gyldige, hvor dansk Ret gælder, alene af den Grund, at vi ikke kunne befale over fremmede Autoriteter eller Domstole, men ved Siden deraf skulle vi naturligvis tage det størst mulige Hensyn til at indrette vor Regel saaledes, at den kan blive anerkendt alle Vegne, thi hvis vi ikke gøre dette, hjælpe vi kun daarligt de Folk, som Forslaget vil hjælpe til Egtestab. Det bør ogsaa erindres, at i flere af de Tilfælde, som falde ind under denne Lov, komme de paagældende ikke til Danmark, de leve sandsynligvis hele deres Liv derude; det er altsaa noget, man stadig maa have for Øje ved at give Regler for Egtestabs Indgaaelse i denne Lov, at man maa indrette sig saa, at der ogsaa opnaas, hvis det er muligt, en større Sandsynlighed for, at Egtestabet vil blive anset for gyldigt, ogsaa andet Steds i Verden, hvor de paagældende kunde finde paa at begive sig hen. Der er det netop af Vigtighed, at man ikke kommer i Kollision med vedkommende Lands Love, om i hvilke Tilfælde Forældrenes Samtykke behøves; thi der er Lande, hvor man i Modfætning til Danmark følger den Grundfætning, at Egtestabet kan blive annulleret, naar et saadant Samtykke fra Forældrene har manglet.

Endelig gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger med Hensyn til § 5 Lit. C), Bemærkninger, som det imidlertid forekommer mig meget let at gendrive, idet nemlig § 5 Lit. C), der handler om de paa Grund af Slægtskab eller Svogerkskab forbudne Ved, naturligvis kun har haft for Øje de Lande, hvor de paagældende overhovedet leve under Landets Ret, og aldeles ikke saadanne Steder som f. Eks. Kina, hvor de ikke leve under Landets Ret. Paa de Steder, hvor de paagældende leve under Landets Ret, vil det jo i Reglen stille sig saaledes, at naar de vedkommende indgaa Egtestab i de Slægtskabs- og Svogerkskabs Ved, som ere forbudne, navnlig absolut forbudne, vil det efter Landets Love være Blodskam, en Handling, som drager Straf efter sig og det ofte en meget betydelig Straf; men dersom Europæerne gifte sig i Kina, betragter den kinesiske Lovgivning og den kinesiske Stat det aldeles ikke som Blodskam, at Egtestabet er indgaaet i de efter vore Begreber